

H. Rossier

U bent veel mooier dan de mensenkinderen

Psalm 45

Wanneer wij de Heere Jezus voor ogen hebben, dan zien wij Hem overeenkomstig de Schrift met eer en heerlijkheid gekroond, in de hemelse heerlijkheid. Want nadat Hij het werk van de verlossing heeft volbracht, is Hij opgestaan uit de doden en gaan zitten aan de rechterhand van God in de hoge. Wij kennen Hem als de opgewekte, verheerlijkte Heer, en Hij zal terugkomen om ons tot Zich te nemen.

Er ontbreekt niets aan de kennis die God ons heeft gegeven over de Heere Jezus. Als wij deze kennis hebben en Hij Zich in Zijn schoonheid aan ons voorstelt in het Woord, in Zijn goddelijke volmaaktheid, dan is er toch iets dat ons beschaamd zou moeten maken. Namelijk dat wij altijd op een *onvolledige* wijze van Hem genieten. Gods Woord geeft ons echter het voorrecht om Hem te volgen vanaf de eerste voetstappen die Hij op de aarde heeft gezet, tot op het ogenblik dat Hij is gaan zitten in de hoge, vanwaar wij Hem ook verwachten. De heiligen in het Oude Testament hadden dit voorrecht niet. Veel hiervan was nog verborgen voor de kinderen van Korach, die psalm 45 hebben geschreven als leerdicht over de Geliefde! Want alleen de *aardse* heerlijkheden van de Messias waren aan hen geopenbaard. En zelfs al zouden we de psalm op een andere manier toepassen dan een gelovige Jood het kon doen, dan overschrijdt dit lied der liefde niet de grenzen van wat hij kon zeggen over de Messias.

Voor ons is het bijzonder te zien wat voor indruk Gods Gezalfde maakte op de kinderen van Korach. Kunnen wij ook zeggen: *'Mijn hart brengt een goed woord voort; ik draag mijn gedichten voor over een Koning; mijn tong is een pen van een vaardige schrijver'* (vs. 2)? De schrijver vertelt wat hij ziet in de Koning. Hij vergelijkt zijn hart met water op een vuur. En als het vuur van de kennis van Christus het water aan de kook brengt, begint zijn hart te bruisen en over te stromen: *'Mijn hart brengt een goed woord voort'*. Toen de psalmdichter dit zei, vertelde hij eenvoudig over de manier waarop de Heere Jezus als Mens werd vernederd hier op aarde. Hij gaf daarbij aan dat de Messias, Die altijd genadig, zachtmoedig en rechtvaardig is geweest, Zich opnieuw aan Zijn volk zal voorstellen op aarde als de grote Overwinnaar.

De psalmdichter ziet Hem op Zijn strijdswagen. Hij plaatst Hem aan het hoofd van alle koningen en machthebbers op aarde, wanneer Hij komt om Zijn heerschappij te aanvaarden. De dichter ziet Hem en zegt: *'U bent veel mooier dan de mensenkinderen'* (vs. 3). Dit is de toekomstige Koning van Israël, eertijds verworpen, maar straks in heerlijkheid geopenbaard om het bewind in handen te nemen. In Hem is een schoonheid te vinden, die onze harten in verrukking brengt. De dichter kan geen woorden vinden die Hem op een volkomen wijze beschrijven en die voldoende uiting geven aan wat hij in de Koning der ere gevonden heeft, wanneer Hij op aarde terugkomt.

Wat zouden onze gevoelens dan moeten zijn? Aan de nieuwtestamentische gelovigen is dit deel van Zijn heerlijkheid, waarvan sprake is in de psalm, *volledig* geopenbaard! Als de aspecten van Zijn heerlijkheid in verbinding staan met de *aarde*, dan zijn de heerlijkheden die wij kennen nog veel groter. Het zijn de heerlijkheden van de *hemel*. Wij kunnen – anders dan de kinderen van Korach – naderen met een onbedekt gezicht. Wij kunnen komen zonder wolk of bedekking. Als wij tegenover Zijn heerlijkheid staan, wat zeggen wij dan? En wat gebeurt er dan met ons? Als er geen bedekking op Zijn gezicht ligt, is er dan niet vaak een bedekking op *onze* ogen om te beletten dat wij Hem goed zien? De dingen van de wereld die wij zien, zijn de sluiers en de wolken die de heerlijkheid van de Zon voor ons verbergen. Een enkele wereldse gedachte die onze geest binnendringt, is voldoende om direct een sluier over ons hart te leggen.

Zo was het niet bij de kinderen van Korach, en zo zou het ook bij ons niet moeten zijn. Het onderwerp van ons geloof is deze Persoon, en hij vervult ons hart met de dingen van God. Als wij die waarheden met elkaar in verband kunnen brengen, voeren ze ons naar dit Centrum: de Persoon van Wie alles uitgaat, de Persoon van de Geliefde. Wij weten wat het is het lied van aanbidding over de Geliefde aan te heffen. Het is deze gedachte, die mij op dit ogenblik liet opstaan in uw midden.

Nog één ding wil ik hieraan toevoegen. Vers 11 zegt: *‘Luister, dochter, en zie’* – dit is de bruid. Het gevolg van de bruidegom en dat van de bruid (vertrokken vanuit verschillende plaatsen), ontmoeten elkaar. En dan hoort de bruid dit woord: *‘Luister, dochter, en zie, en neig uw oor: vergeet uw volk en het huis van uw vader. Dan zal de Koning verlangen naar uw schoonheid; omdat Hij uw Heere is, buig u voor Hem neer’* (vs. 11-12).

Hoe vaak hebben wij deze teksten niet gelezen in de eredienst? Het zijn heerlijke woorden die zich richten tot ons hart, en die altijd weer nieuw zijn. Maar wat hindert ons dan toch om de Heere Jezus te bezien in Zijn schoonheid, die groter is dan die van de mensenkinderen, zoals de kinderen van Korach dat deden? Is dit niet het gevolg van het feit dat wij ‘ons volk’ en ‘het huis van onze vader’, namelijk de aardse verbindingen en relaties, *niet* hebben vergeten? Als dit zo is, dan vormt dit dus de verhindering voor de bruid (en dat zijn wij samen als gelovigen) om te genieten van Hem Die zij ontmoet, aan Wie zij toebehoort. Zeker een deel van de zegen gaat verloren.

We zien dat het noodzakelijk is om de bruid ertoe op te wekken om te *vergeten*. Natuurlijk houdt ze van de Bruidegom, maar er wordt gezegd: *‘en zie, en neig uw oor: vergeet uw volk en het huis van uw vader’*. Als dat bij u zo is, dan zult u de gevoelens van het hart van Christus voor u en het verlangen van Zijn hart naar uw schoonheid begrijpen. U hebt *Zijn* schoonheid gezien, zoals hier staat: *‘U bent veel mooier dan de mensenkinderen.’* Nu gaat het erom dat u dit ook waard bent, dat u deze schoonheid waardig bent, want Hij is uw Heer. Hij is alles voor ons. Zonder Hem zijn wij in de duisternis, maar met Hem verkeren wij in het volle licht.

Laten we al het andere vergeten en ons niet hechten aan de aarde, met wat voor banden dan ook. Zelfs niet de legitieme, door God ingestelde familiebanden: ‘het huis van uw vader’. Dat geen enkele band ons mag verhinderen om ons helemaal aan Hem toe te wijden. Niets en niemand anders heeft recht op ons. Als dat zo is, dan leiden wij een leven van aanbidding: *‘Hij is uw Heere, buig u voor Hem neer.’* Hij is alles voor de Bruid. Laat Hij dit persoonlijk ook zijn voor ieder van ons. Laten wij al het andere vergeten dat ons zou kunnen hinderen met Hem verbonden te blijven, van Wie geschreven staat: *‘U bent veel mooier dan de mensenkinderen’*. Hij heeft een schoonheid die veel groter is dan die van de mensen. Hij is God Zelf, ‘God met ons’. We kennen Hem in deze wereld – in onze navolging van Hem – als de Zoon des mensen. We kennen Hem in de hemel als de Zoon van God.

Bron: Le Messenger Évangélique 1951-1959; Titel: Méditation sur le Psaume 45

